

ΕΥΡΩ: Η ψεύτικη ζωή του νεοέλληνα!

Συντάχθηκε απο τον/την Yiannis Aeras
Πέμπτη, 08 Δεκέμβριος 2011 10:20

Ένας από τους πολλούς μύθους που ακούμε αυτό τον καιρό όσων υπερθεματίζουν την παραμονή της χώρας στο ευρώ είναι πως με αυτό ζήσαμε καλύτερα. Με το ευρώ γίναμε ισχυροί και ανεβάσαμε αρκετά επίπεδα το βιοτικό μας επίπεδο.

Είναι όμως έτσι;

Πράγματι τα νοικοκυριά απέκτησαν δύο – τρεις τηλεοράσεις, dvd, laptop, desktop, netbook, i-pad, i-rod, smartphones, όλες τις απαραίτητες ηλεκτρικές συσκευές, ντουλάπες γεμάτες ρούχα, υποδήματα, αξεσουάρ και περίπου 2-4 Ι.Χ.

Οι τόποι διασκέδασης γέμιζαν ασφυκτικά ενώ τα Σαββατοκύριακα οι δημοφιλείς προορισμοί βούλιαζαν. Λεφτά υπήρχαν...

Θυμάμαι π.χ. το 2003 ή το 2004 να βλέπω τα club γεμάτα, τους θαμώνες καλοντυμένους, με το αμάξι τους και με τα χρήματα να ξοδεύονται αφειδώς. Μου προξενούσε μεγάλη εντύπωση καθώς ούτε τότε υπήρχαν δουλειές, οι μισθοί ήταν της πλάκας και η Ελλάδα δεν ήταν μια οικονομικά ανθηρή χώρα. Κι απορούσα, πού τα έβρισκαν τα χρήματα όταν όλοι κλαίγονταν;

Πώς μπορεί να ανεβάσαμε βιοτικό επίπεδο με μισθούς € 600,00 για ένα νέο που μόλις εισήλθε στην αγορά εργασίας ή € 1.300,00 για έναν έγγαμο με παιδιά ενώ τα βασικά έξοδα είχαν πολλαπλασιαστεί με τη μετάβαση στο ενιαίο νόμισμα;

Η απάντηση είναι απλή, με ΔΑΝΕΙΚΑ.

Ήδη από τα τελευταία χρόνια της δραχμής όταν και είχε αρχίσει να διαφαιίνεται η εισοδός μας στο ευρωπαϊκό νόμισμα, η κάνουλα των δανείων είχε αρχίσει να ανοίγει. Έπειτα με το ευρώ το χρήμα κατέστη ένα φθινό προϊόν για τις τράπεζες. Το “αγόραζαν” χαμηλά και το “πουλούσαν” ακριβά, σε σχέση με το πόσο το έπαιρναν.

Όποιος ήθελε έπαιρνε δάνειο. Από τα συνηθισμένα στεγαστικά μέχρι τα καινούρια προϊόντα όπως εορτοδάνειο, διακοποδάνειο, καταναλωτικό κτλ. Όμως θυμάμαι ότι αν δεν είχαμε λεφτά δεν πηγαίναμε διακοπές, δεν αγοράζαμε δώρα και δεν ψωνίζαμε.

ΕΥΡΩ: Η ψεύτικη ζωή του νεοέλληνα!

Συντάχθηκε απο τον/την Γιάννης Aeras
Πέμπτη, 08 Δεκέμβριος 2011 10:20

No money, no honey. Πολύ απλά.

Ποτέ δεν μπήκαμε στη λογική “Α πως θα πάω το καλοκαίρι στη Νάξο; Εύρηκα! Ας πάρω 1.000.000 δρχ (ήτοι € 3.000,00) δάνειο!”. Αν το έλεγες αυτό δημόσια πριν π.χ. 15 χρόνια, θα σε χλεύαζαν. Κι όμως πέρασε και αυτό στο DNA του Έλληνα.

Το ερώτημα που πρέπει να τεθεί είναι το πως τα στελέχη των τραπεζών ενέκριναν δάνεια αφειδώς; Π.χ. πώς ένας π.χ. οικογενειάρχης με μισθό € 1.200,00 και με ένα στεγαστικό δάνειο στην πλάτη μπορούσε και ελάμβανε καταναλωτικό δάνειο; Και πώς άνθρωποι οι οποίοι είχαν φεσώσει τράπεζες και εκτοξεύσει κάρτες ελάμβαναν διαρκώς νέες πιστώσεις; Προς τι ο διαβόητος ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ;

Επίσης, τι εξυπηρετούσαν ορισμένα ήδη δανείων; Αν εξαιρέσει κανείς τα στεγαστικά / επισκευαστικά δάνεια, τα υπόλοιπα τι λόγο ύπαρξης είχαν; Π.χ. καταναλωτικά δάνεια των € 10.000,00-15.000,00 ή διακοποεορτοδάνεια τι θα προσέφεραν; Ήταν δάνεια τα οποία δίδονταν στον αιτούντα για να τα ρίξει στη δουλειά του, να τα επενδύσει ή γενικώς με την προοπτική να γεννήσουν χρήμα και πλούτο; ΟΧΙ. Ήταν δάνεια για να ξεοδευτούν σε αγαθά και απολαύσεις που ο αιτών ζητούσε και δυστυχώς ελάμβανε (κατά το “ζητείτε και δοθήσεται υμίν”) για να τα σκορπίσει ενώ δεν τα είχε. Και τώρα που οι τράπεζες θα πωληθούν έναντι πινακίου φακής σε ξένους, να δούμε πως θα τα αποπληρώσουν...

Ναι λοιπόν. Γεμίσαμε υλικά αγαθά, ζήσαμε καλύτερα από πλευράς απολαύσεων ΜΕ το ευρώ ΑΛΛΑ ΟΧΙ χάρη στο ευρώ. Χάρη στα δάνεια που αυτό εξασφάλιζε.

Κοινώς, ανεμομαζέματα, διαβολοσκορπίσματα. Ή αν το προτιμάτε στα αγγλικά, easy come easy go!

Το όνειρο τελείωσε. Ο εφιάλτης ξεκίνησε.

Μαζίδης Στρατής

[ΠΗΓΗ](#)